

Sprawa C-317/21**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym****Data wpływu:**

21 maja 2021 r.

Sąd odsyłający:

Tribunal d'arrondissement (Luksemburg)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

12 lutego 2021 r.

Strona skarżąca:

G-Finance SARL

DV

Druga strona postępowania:

Luxembourg Business Registers

Postanowienie nr 2021TALCH02/00245 na podstawie art. 7 i 15 loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs (ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r. w sprawie ustanowienia rejestru beneficjentów rzeczywistych)

[...]

W sprawie (numer akt TAL-2020–10209)

pomiędzy:

- 1) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością prawa luksemburskiego **G-FINANCE SARL**, ustanowioną i mającą siedzibę [...] w Luksemburgu [...]
 - 2) **DV** [...] posiadającym miejsce zamieszkania [...] w Luksemburgu [...],
- stroną powodową** [...]

a:

zgrupowaniem interesów gospodarczych **LUXEMBOURG BUSINESS REGISTERS**, w skrócie **LBR**, z siedzibą w [...] Luksemburgu [...] w charakterze zarządzającego Registre des Bénéficiaires Effectifs (rejestrem beneficjentów rzeczywistych);

stroną pozwaną [...]

[...]

Na dzisiejszej rozprawie jawnej zostało wydane

następujące postanowienie:

Okoliczności faktyczne

Pismem z dnia 15 listopada 2019 r. skierowanym do Registre des bénéficiaires effectifs (rejestru beneficjentów rzeczywistych, zwanego dalej „RBE”), spółka z ograniczoną odpowiedzialnością G-FINANCE SARL złożyła wniosek o ograniczenie dostępu do informacji dotyczących jej beneficjenta rzeczywistego na podstawie art. 15 loi du 13 janvier 2019 instituant un Registre des bénéficiaires effectifs [ustawy z dnia 13 stycznia 2019 r. w sprawie ustanowienia rejestru beneficjentów rzeczywistych], zwanej dalej „ustawą”.

Listem poleconym z dnia 30 listopada 2020 r., podmiot zarządzający RBE, to jest zgrupowanie interesów gospodarczych LUXEMBOURG BUSINESS REGISTER, zwane dalej „LBR”, odmówił uwzględnienia wspomnianego wniosku.

[...]

Żądania i zarzuty stron

G-FINANCE oraz DV wnoszą, tytułem żądania głównego, o:

- uchylenie decyzji z dnia 30 listopada 2020 r. o odmowie uwzględnienia wniosku o ograniczenie dostępu i orzeczenie, że wniosek o ograniczenie dostępu z dnia 15 listopada 2019 r. jest w pełni zasadny;
- zobowiązanie w konsekwencji LBR – na żądanie DV, powiązanego z G-FINANCE – do udostępnienia informacji, o których mowa w art. 3 ustawy, wyłącznie władzom krajowym, instytucjom kredytowym i instytucjom finansowym oraz komornikom i notariuszom działającym w charakterze funkcjonariuszy publicznych, przez okres trzech lat od dnia, w którym zostanie wydane postanowienie lub, ewentualnie, począwszy od dnia 30 listopada 2020 r., to jest od daty wydania decyzji o odmowie uwzględnienia wniosku o ograniczenie dostępu, lub począwszy od dnia 15 listopada 2019 r., to jest od daty złożenia wniosku o ograniczenie dostępu;

- zobowiązanie LBR do opublikowania ogłoszenia o ograniczeniu dostępu zgodnie z art. 15 ust. 4 ustawy;
- ewentualnie skierowanie sprawy do ponownego postępowania przed LBR w celu wydania decyzji o ograniczeniu dostępu na korzyść DV, powiązanego z G-FINANCE;
- zobowiązanie LBR do zapłaty kosztów postępowania;
- orzeczenie o tymczasowym wykonaniu bez zabezpieczenia postanowienia, które ma zostać wydane.

Tytułem żądania ewentualnego i przed podjęciem jakichkolwiek innych czynności procesowych, skarżący wnoszą o zawieszenie postępowania i [skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, zwanego dalej „TSUE”, [...]] pytań prejudycjalnych [...]:

[...]

[Proponowana treść pytań prejudycjalnych, które należy skierować do Trybunału]

Tytułem dalszego żądania ewentualnego, skarżący wnoszą o zawieszenie postępowania i skierowanie do Cour constitutionnelle (trybunału konstytucyjnego, Luksemburg) pytań prejudycjalnych [...]:

[...]

[...]

[Proponowana treść pytań prejudycjalnych, które należy skierować do Cour constitutionnelle (trybunału konstytucyjnego, Luksemburg)]

Na poparcie swego wniosku, skarżący podnoszą, że G-FINANCE jest rodzinnym holdingiem utworzonym w 2003 r., stanowiącym integralną część grupy Giorgetti, a jej beneficjentem gospodarczym [jest] DV [...].

Nie kwestionują oni ani zasady działania, ani celów RBE w ramach zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, lecz zarzucają, że informacje o beneficjencie rzeczywistym są udostępniane na podstawie art. 30 dyrektywy (UE) 2015/849 i art. 12 ustawy wszelkim osobom i to bez konieczności wykazania uzasadnionego interesu.

Skarżący podnoszą w pierwszej kolejności brak kompetencji Unii Europejskiej do stanowienia prawa w dziedzinie publicznego dostępu do RBE, na tej podstawie, że ich zdaniem, przepisy takie nie znoszą jakiejkolwiek przeszkody dla realizacji swobód przepływu, ani nie przyczyniają się do zniesienia istotnych zakłóceń konkurencji, a spełnienie tych warunków jest z kolei zasadnicze dla kompetencji Unii Europejskiej.

Podnoszą oni również, że przepisy ustanawiające publiczny dostęp do informacji zamieszczonych w RBE naruszają zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 5 ust. (4) traktatu o Unii Europejskiej, zwanego dalej „TUE”. Ich zdaniem, sporny przepis jest niekompletny, pozbawiony skuteczności (*effet utile*) oraz dyskryminujący.

Publiczny dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych stanowi ponadto, zdaniem skarżących, naruszenie niektórych praw podstawowych zagwarantowanych na mocy Karty praw podstawowych (zwanej dalej „kartą”) oraz ogólnej zasady prawa Unii Europejskiej dotyczącej ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa.

Należy zwrócić uwagę, że argumentacja przedstawiona w ich skardze w przedmiocie naruszenia art. 7 i 8 karty nie została powtórzona w wystąpieniach na rozprawie, a wspomniane kwestie zostały już przedstawione TSUE do oceny w ramach licznych pytań prejudycjalnych.

Skarżący podnoszą jednak, że ujawnienie danych dotyczących beneficjentów rzeczywistych spółek i w rezultacie danych dotyczących udziałów naruszałoby tajemnicę przedsiębiorstwa w zakresie, w jakim podmioty konkurujące na rynku byłyby w stanie wywieść z tego, na jakich rynkach działają lub będą działać dane przedsiębiorstwa oraz wnioskować na tej podstawie o ich mocnych stronach i słabościach oraz układzie sił w ramach przedsiębiorstw. Anonimowość transakcji kapitałowych nie byłaby już zapewniona, co mogłoby stanowić naruszenie tajemnicy przedsiębiorstwa.

Publiczny dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych stanowi również w opinii skarżących naruszenie art. 16 karty, gwarantującego wolność prowadzenia działalności gospodarczej, w zakresie, w jakim umożliwiono by w ten sposób, śledzenie sposobu zorganizowania działalności gospodarczej, pozwalając tym samym każdej osobie na stosowanie agresywnych praktyk wywiadu gospodarczego i strategii wywierania wpływu, co z kolei prowadziłoby do nadania systematycznego charakteru nadzorowi gospodarczemu nad spółkami, pozwalając na obnażenie ich strategii inwestowania.

Dostęp do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych prowadziłby zatem do naruszenia wolności prowadzenia działalności gospodarczej oraz w rezultacie czterech swobód rynku wewnętrznego, a mianowicie swobody przepływu towarów, osób, kapitału i usług.

Skarżący podnoszą następnie, że doszło do naruszenia art. 12 ust. 1 karty dotyczącego wolności zgromadzania się i stowarzyszania się w zakresie, w jakim publiczne udostępnienie informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych miałoby skutek zniechęcający do inwestowania w spółki.

Twierdzą oni ponadto, że doszło do naruszenia zasady równego traktowania wynikającej z art. 20 karty w związku z tym, że spółki i inne podmioty prawne są traktowane inaczej aniżeli instytucje powiernicze i trusty, ponieważ dostęp do

informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych tych ostatnich jest zapewniony „każdej osobie fizycznej lub prawnej, która wykaże uzasadniony interes”. Tymczasem uważają [oni], że nie istnieje uzasadnienie dla odmiennego traktowania różnych kategorii podmiotów prawnych.

Ponadto przeszkody w wykonywaniu praw podstawowych, w poszanowaniu życia prywatnego i rodzinnego oraz w ochronie danych osobowych nie są zgodne z postanowieniami art. 52 ust. 1 karty, w szczególności z uwagi brak poszanowania zasady proporcjonalności.

Przeszkoda w wykonywaniu praw podstawowych nie jest ich zdaniem ani proporcjonalna, ani konieczna oraz nie służy osiągnięciu celów wynikających z dyrektywy, to jest zwalczaniu prania pieniędzy i finansowania terroryzmu.

LBR, jako podmiot zarządzający RBE pozostawia do uznania sądu, czy przedstawienie TSUE pytań prejudycjalnych jest niezbędne.

Ocena

W świetle art. 15 ust. 1 ustawy „zarejestrowany podmiot lub beneficjent może wystąpić, w indywidualnych przypadkach i w wyjątkowych okolicznościach opisanych poniżej, w drodze należycie uzasadnionego wniosku skierowanego do podmiotu zarządzającego, o ograniczenie dostępu do informacji, o których mowa w art. 3, wyłącznie do organów krajowych, instytucji kredytowych i instytucji finansowych oraz do komorników sądowych i notariuszy działających w charakterze osób sprawujących funkcje publiczne, jeżeli dostęp bez takiego ograniczenia narażałby beneficjenta rzeczywistego na niewspółmierne ryzyko, ryzyko nadużycia finansowego, porwania, szantażu, wymuszenia, nękania, przemocy lub zastraszania, bądź jeżeli beneficjent rzeczywisty jest osobą małoletnią lub z innych względów nieposiadającą pełnej zdolności do czynności prawnych”.

Przytoczony przepis stanowi dla LBR, a w przypadku zaskarżenia decyzji o odmowie uwzględnienia wniosku o ograniczenie dostępu, dla sędziego przewodniczącego chambre commerciale du tribunal d'arrondissement [izby handlowej sądu okręgowego] podstawę do dokonania, w indywidualnych przypadkach i w wyjątkowych okolicznościach, oceny z uwzględnieniem subiektywnych czynników, czy zachodzą wyjątkowe okoliczności uzasadniające ograniczenie dostępu do RBE.

Należy stwierdzić, że [...] Tribunal d'arrondissement [sąd okręgowy] w Luksemburgu, [...] skierował już liczne pytania prejudycjalne, w ramach postępowania wszczętego w tym samym celu, dotyczące wykładni pojęć „wyjątkowe okoliczności”, „ryzyko” oraz „niewspółmierne” w kontekście ustawy. Pytania te mają następujące brzmienie:

[...]

[...] [...]

[...]

[...] [...]

[Treść pytań prejudycjalnych przedstawionych Trybunałowi w sprawie C-37/20]

Na podstawie postanowienia z dnia 13 października 2020 r. zostały również przedstawione TSUE następujące pytania prejudycjalne:

[...]

[...]

[...]

[...] [...]

[...]

[Treść pytań prejudycjalnych przedstawionych Trybunałowi w sprawie C-601/20]

O ile pytanie prejudycjalne zaproponowane przez skarżących w pkt c) zostało już przedstawione TSUE i nie będzie przedkładane po raz kolejny, pozostałe zaproponowane pytania prejudycjalne nie były jeszcze przedmiotem wniosku do TSUE o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Należy jednak stwierdzić, że pytanie zaproponowane w pkt a), to jest dotyczące zarzucanego braku kompetencji Unii Europejskiej do stanowienia aktów prawnych w dziedzinie prawa dostępu do informacji o beneficjentach rzeczywistych w sytuacji, w której taki środek nie ma na celu zniesienia przeszkód w swobodzie przepływu i nie przyczynia się do wyeliminowania istotnych zakłóceń konkurencji, nie jest zasadne.

Nie można bowiem zaprzeczyć, że zwalczanie prania pieniędzy i finansowania terroryzmu mieści się w kompetencjach Unii Europejskiej na podstawie TUE oraz Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Z kolei bez wpływu dla kompetencji Unii Europejskiej pozostaje okoliczność, że przepis szczególny zawarty w dyrektywie regulującej dziedzinę należącą do tej kompetencji, może być w danym przypadku sprzeczny z podstawowymi zasadami Unii Europejskiej.

Pytanie zaproponowane w pkt b) dotyczy zasady proporcjonalności ustanowionej, w szczególności, na podstawie art. 5 ust. 4 TUE, który stanowi, że „zgodnie z zasadą proporcjonalności, zakres i forma działania Unii nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów Traktatów”.

Zgodnie z motywem 30 dyrektywy z 2018 r. „[p]ubliczny dostęp do informacji o beneficjentach rzeczywistych pozwala na większą kontrolę informacji przez

społeczeństwo obywatelskie, w tym przez prasę lub organizacje społeczeństwa obywatelskiego, oraz przyczynia się do utrzymania zaufania do uczciwości transakcji finansowych oraz do systemu finansowego. Może przyczynić się do zwalczania nadużywania podmiotów o charakterze korporacyjnym i innych podmiotów prawnych oraz porozumień prawnych do celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, z jednej strony poprzez pomoc w dochodzeniach, a z drugiej strony poprzez budowanie reputacji tych podmiotów, ponieważ każda osoba, która mogłaby zawierać transakcje, będzie znać tożsamość beneficjentów rzeczywistych. Ułatwia to także terminowy i skuteczny dostęp do informacji przez instytucje finansowe oraz organy, w tym organy państw trzecich, zaangażowane w zwalczanie takich przestępstw. Dostęp do tych informacji pomógłby również w dochodzeniach w sprawie prania pieniędzy, powiązanych przestępstw źródłowych i finansowania terroryzmu”.

Zgodnie z motywem 34 „Większa kontrola publiczna przyczyni się do zapobiegania nadużywaniu podmiotów i porozumień prawnych, w tym unikaniu opodatkowania. W związku z tym niezwykle ważne jest, aby informacje dotyczące beneficjentów rzeczywistych pozostawały dostępne w krajowych rejestrach i systemach integracji rejestrów przez okres co najmniej pięciu lat od ustanienia podstawy rejestracji informacji o beneficjentach rzeczywistych trustu lub podobnego porozumienia prawnego. Państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość ustanowienia przepisów dotyczących przetwarzania informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych, w tym danych osobowych, do innych celów, jeżeli przetwarzanie takie służy celowi interesu publicznego oraz stanowi niezbędny i proporcjonalny środek w społeczeństwie demokratycznym, służący do realizacji założonego celu zgodnego z prawem”.

W niniejszej sprawie przepisy dotyczące publicznego dostępu do informacji zamieszczonych w RBE wpisują się w ramy zwalczania prania pieniędzy i finansowania terroryzmu. Tymczasem nie ustalono w sposób pewny z jakich przyczyn publiczny dostęp do RBE w maksymalnym zakresie, w szczególności bez obowiązku rejestracji i bez uiszczenia opłaty w celu uzyskania dostępu do RBE, jest niezbędny dla osiągnięcia wspomnianych celów.

Z powyższych względów skarżący słusznie występują o skierowanie do TSUE pytania dotyczącego proporcjonalności obowiązujących przepisów prawa w kontekście realizowanego celu, a zatem należy skierować do oceny TSUE sporne pytanie.

Artykuł 12 karty stanowi, że „[k]ażdy ma prawo do swobodnego, pokojowego zgromadzania się oraz do swobodnego stowarzyszania się na wszystkich poziomach, zwłaszcza w sprawach politycznych, związkowych i obywatelskich, z którego wynika prawo każdego do tworzenia związków zawodowych i przystępowania do nich dla obrony swoich interesów”.

Skarżący twierdzą, że publiczne ujawnienie informacji o beneficjentach rzeczywistych ma skutek zniechęcający do inwestowania w spółki i inne

podmioty prawne. W swojej analizie opierają się oni na wyroku TSUE z dnia 16 czerwca 2020 r., w sprawie C-78/18, w którym orzeczono, że ustawa krajowa, która nakłada w sposób systematyczny na organizacje otrzymujące darowizny zagraniczne obowiązek rejestracji może mieć skutek zniechęcający do dokonywania darowizn przez darczyńców mających siedzibę za granicą oraz ogranicza w rezultacie prawo do swobodnego stowarzyszania się.

Należy zwrócić uwagę, że prawo do swobodnego stowarzyszania się stanowi „jedną z głównych podstaw demokratycznego i pluralistycznego społeczeństwa, ponieważ pozwala obywatelom działać wspólnie w obszarach wspólnych interesów, a tym samym przyczyniać się do właściwego funkcjonowania życia publicznego” (TSUE, wielka izba, 18 czerwca 2000 [2020] r., C-78/18, pkt 110–114, Europe 2020, komentarz 243, D. Simon).

Tymczasem celem spółki prawa handlowego takiej jak G-FINANCE nie jest prowadzenie działalności we wspólnym interesie, ale w interesie jej akcjonariuszy i beneficjentów rzeczywistych. Należy wnioskować z tego, że spółki prawa handlowego nie są objęte prawem do swobodnego stowarzyszania się, w związku z czym nie należy uwzględnić zarzutu naruszenia art. 12 karty, a tym samym przedstawienie TSUE pytania prejudycjalnego dotyczącego tej kwestii nie jest zasadne.

Zgodnie z art. 16 karty „[u]znaje się wolność prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z prawem wspólnotowym oraz ustawodawstwami i praktykami krajowymi”.

Skarżący twierdzą, że sporne przepisy dotyczące dostępu do informacji umieszczonych w RBE naruszają wolność prowadzenia działalności gospodarczej, pozwalając każdej osobie na przefiltrowanie informacji i dokonanie analizy udziałów spółek i innych podmiotów prawnych oraz prześledzenie sposobu, w jaki organizują one swoją działalność gospodarczą. Dostęp do takich informacji pozwoliłby w szczególności na ustalenie, w którym momencie osoby fizyczne stają się akcjonariuszami lub rezygnują z bycia akcjonariuszami, co umożliwiłoby stosowanie agresywnych praktyk wywiadu gospodarczego oraz strategii wywierania wpływu. Tym samym wspomniany dostęp do informacji stanowiłby przeszkodę dla przedsiębiorczości.

W świetle orzecznictwa TSUE, wolność prowadzenia działalności gospodarczej ma potencjalnie bardzo szeroki zakres zastosowania, obejmuje bowiem, „prawo każdego przedsiębiorstwa, by dysponować swobodnie, w granicach odpowiedzialności za własne działania, należącymi do niego zasobami gospodarczymi, technicznymi i finansowymi” (TSUE, 27 marca 2014 r., C-314/12, UPC Telekabel Wien, pkt 49; Europe 2014, komentarz 229, L. Idot), ale również, z uwagi na swobodę zawierania umów, „swobodę wyboru partnera handlowego oraz swobodę w określaniu ceny świadczenia” (TSUE, wielka izba, 22 stycznia 2013 r., C-283/11, Sky Österreich, pkt 42 i 43; GADLF nr 26, § 4).

Tak jak w przypadku prawa własności, o którym mowa w art. 17 karty, szeroki zakres stosowania swobody przedsiębiorczości ulega jednak stosunkowo dużym ograniczeniom z uwagi na interes ogólny.

Zgodnie z formułą przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości wspomniane prawo powinno być „widziane w perspektywie jego funkcji społecznej”, a „wykonywanie tego prawa może zostać poddane ograniczeniom, pod warunkiem że ograniczenia te rzeczywiście odpowiadają celom służącym interesowi ogólnemu i nie stanowią, w stosunku do swego celu, ingerencji nieproporcjonalnej i niemożliwej do przyjęcia, która naruszałaby istotę tego prawa” (np. *TSUE, wielka izba, 15 stycznia 2013, C-416/10, Krizan, pkt 113*) (JurisClasseur Europe Traité Fasc.160: Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, nr 59 i n.).

Pytanie prejudycjalne dotyczące zarzucanego naruszenia swobody przedsiębiorczości dotyczy zatem w istocie zasady proporcjonalności, która została wcześniej omówiona.

Trzeba jednak uznać, że w trosce o pełne wyjaśnienie wszystkich kwestii, należy przedstawić [TSUE] do oceny pytanie prejudycjalne dotyczące naruszenia art. 16 karty.

Artykuł 20 karty stanowi, że „wszyscy są równi wobec prawa”, podczas gdy art. 21 stanowi, że „zakazana jest wszelka dyskryminacja w szczególności ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną”.

Skarżący uważają, że doszło do naruszenia wspomnianych zasad z uwagi na okoliczność, że dyrektywa z 2018 r. ustanawia odmienne traktowanie spółek i innych podmiotów prawa z jednej strony, oraz instytucji powierniczych czy trustów i konstrukcji prawnych o strukturze i funkcjach podobnych do instytucji powierniczych czy trustów, z drugiej strony, z uwagi na fakt, że dostęp do rejestrów beneficjentów rzeczywistych instytucji powierniczych czy trustów jest możliwy wyłącznie dla osób fizycznych lub prawnych, które mogą wykazać uzasadniony interes.

W zakresie, w jakim instytucje powiernicze czy trusty mogłyby jednak również być wykorzystywane do celów prania pieniędzy i finansowania terroryzmu, odmienne traktowanie w zakresie dostępu do rejestrów nie jest zdaniem skarżących uzasadnione i stanowi zatem naruszenie zasady równości.

Wobec braku precyzyjnego uzasadnienia dotyczącego konieczności zagwarantowania takiego traktowania tylko wspomnianym dwóm kategoriom podmiotów, należy przedstawić TSUE odnoszące się do tej kwestii pytanie prejudycjalne.

Skarżący powołują się wreszcie na naruszenie ogólnej zasady prawa europejskiego dotyczącej ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa, która stanowi ich zdaniem w pewnym sensie ekwiwalent prawa do poszanowania życia prywatnego przysługującego osobom prawnym, to jest prawa, które zostaje naruszone przez sporne przepisy.

TSUE uznał ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa za zasadę ogólną (zob. wyroki: z dnia 24 czerwca 1986 r., w sprawie AKZO Chemie i AKZO Chemie UK/Komisja, 53/85, Rec. s. 1965, pkt 28, a także z dnia 19 maja 1994 r., SEP/Komisja, C-36/92 P, Rec. s. 1–1911, pkt 37).

Z uwagi na fakt, że informacje o beneficjentach rzeczywistych osób prawnych mogą prowadzić do publicznego udostępnienia informacji dotyczących ich udziałów oraz wewnętrznych ustaleń w zakresie sprawowania kontroli, należy przedstawić do oceny TSUE sporne pytanie prejudycjalne.

Z powyższych względów:

[...] tribunal d'arrondissement [sąd okręgowy] w Luksemburgu, po przeprowadzeniu rozprawy postanowił

[...]

zawiesić postępowanie i przedstawić Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytanie:

„Czy przepisy dyrektywy (UE) 2018/843 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2018 r. zmieniającej dyrektywę (UE) 2015/849 w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu oraz zmieniającej dyrektywy 2009/138/WE i 2013/36/UE, a w szczególności jej art. 1 pkt 15 lit. c) zmieniający art. 30 ust. 5 dyrektywy (UE) 2015/849 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmienionej na mocy wspomnianej dyrektywy (UE) 2018/843, w zakresie, w jakim zezwalają one »każdej osobie« na dostęp do informacji dotyczących beneficjentów rzeczywistych spółek i innych podmiotów prawnych,

są nieważne z uwagi na fakt, że:

- a) naruszają zasadę proporcjonalności ustanowioną w szczególności w art. 5 ust. 4 TUE*
- b) naruszają art. 16 karty praw podstawowych Unii Europejskiej (wolność prowadzenia działalności gospodarczej)*
- c) naruszają art. 20 (równość wobec prawa) i art. 21 (niedyskryminacja) karty praw podstawowych Unii Europejskiej*

- d) *naruszają ogólną zasadę prawa europejskiego ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa?”*

[...]

DOKUMENT ROBOCZY